

המרופטת

פלורה אני סטיל

ראה, או מצאה לה בגד ישן כלשהו כדי להלבישה. משרתים אחרים של הארמון נהגו לגרש אותה, צחקו מבגדיה הקרועים ורגליה היחפות וקראו לה "המרופטת", והיא ברחה מהם בבכי והסתתרה בין השיחים.

כך היא גדלה, עם מעט אוכל או לבוש, רוב הזמן בחוץ, והחבר היחיד שלה היה רועה אווזים זקן, שטיפל בלהקת עופות שלו בקרבת הארמון. ורועה אווזים זה היה איש מוזר, קטן אך שמח, וכשהיא הייתה רעבה או היה לה קר, ניגן לה מנגינות שמחות על החליל הקטן שלו, ואז היא הייתה שוכחת מכל צרותיה ורקדה ביחד עם האווזים הרעשניות שלו.

יום אחד סיפרו אנשי העיירה שהמלך עובר בארץ ובעיר הסמוכה מתכונן לערוך נשף גדול ויזמין את כל האצילים מהסביבה, ושהנסיך, בנו היחיד של המלך, יבחר לו אישה מבין הנערות שתבואנה לנשף.

הזמנה הגיעה גם לארמון שליד הים ולאדון

בארמון גדול ליד הים חי פעם אדון אציל חשוב שלא הייתה לו אישה ולא ילדים אלא רק נכדה קטנה, שאת פניה הוא לא ראה מעולם.

הוא שנא אותה כי בזמן הולדה אמא שלה, הבת של האדון הזה נפטרה. לכן, כשהאומנת הביאה את התינוקת הוא לא רצה לראות אותה ונשבע שלעולם לא יביט עליה. הוא הפנה את גבו לילדה ורק ישב ליד החלון, הסתכל על הים ודמעות זלגו מעיניו אחרי מותה של בתו האהובה. זקנו

ושערות ראשו הלבנות גדלו וזחלו מעל כתפיו עד לסדקים ברצפה, והדמעות שנפלו על אדן החלון חרטו תעלה קטנה וזרמו עד הים.

בינתיים נכדתו גדלה בלי שהיה מישהו שיטפל בה, או ידאג לבגדיה, ורק משרתת זקנה אחת נתנה לה קצת שאריות מהמטבח, כשאיש לא

האציל הזקן שעדיין ישב ליד החלון, עטוף בשערותיו הלבנות ובוכה לתוך הנהר הקטן שמזינות דמעותיו.

אך כשהאציל שמע את הזמנת המלך לנשף, הוא ייבש את עיניו וציווה להביא מספריים ולחתוך את שערותיו, שקשרו אותו כך שלא יכול היה לזוז.

אחר כך הוא הורה למשרתיו להביא בגדים מפוארים ואבני חן, לבש את הכל, אמר להכין את סוסו עם אוכף כסף וזהב, כדי שיוכל לרכב עליו לנשף. אך לא חשב כלל על נכדתו ושגם אותה צריך להביא לנשף.

בינתיים המרופטת ישבה לפני דלת המטבח ובכתה כי צער היה לה שלא תוכל ללכת ולראות את הנשף המפואר. כשהמשרתת הזקנה שמעה זאת, הלכה לאדונה וביקשה שייקח את נכדתו לנשף.

אלא שהאציל לא רצה לשמוע, וגם יתר המשרתים רק צחקו ואמרו "המרופטת הזו שמחה בסחבות שלה, ובמשחקה עם רועה

האווזים הזקן. רק לזה היא מתאימה." פעמיים ושלוש פעמים ביקשה המשרתת את האדון שייקח את הנכדה אתו והוא רק החמיר את פניו וענה במילים קשות. המשרתת מיואשת חזרה אל הנערה, אך זו בינתיים ברחה אל החבר שלה, רועה האווזים הזקן, וסיפרה לו כמה היא אומללה שלא תוכל ללכת לנשף המלך. כשרועה האווזים שמע את סיפורה, הוא ניסה לעודד אותה והציע לה שביחד ילכו לעיר לראות את המלך ואת הנשף. וכשהיא הביטה על הסחבות שלבשה ועל רגליה היחפות, התחיל לנגן על חלילו. והוא ניגן נגינה כה יפה ושמחה שהיא שכחה מדמעותיה וצרותיה. ואז הרועה לקח את ידה ויחד אתו ואם האווזים לפניהם הם יצאו בריקוד בדרך אל העיר.

הם לא הלכו מרחק רב כשאיש צעיר, מלובש בהידור, עצר את סוסו לידם ושאל על הדרך לטירה בה מתאחסן המלך. וכשהתברר לו כי הם הולכים לאותו המקום, ירד מסוסו והלך לידם.

"נראה שאתם אנשים שמחים" אמר "אזי תהיו לי לחברה טובה."

"אכן, אנחנו חבורה טובה" אמר רועה האווזים והתחיל לנגן מנגינה, אבל לא לריקוד. הייתה זו נגינה מוזרה ומתוקה וגרמה לאיש הצעיר להביט על המרופטת ולהביט עליה שוב ושוב, עד שלא הרגיש כלל בסחבות שהיא לובשת, כי לא ראה אלא רק את פניה היפים. ואז אמר "את הנערה היפה ביותר שבעולם. האם תתחני אתי?" ורועה האווזים רק חייך לעצמו והתחיל לנגן נגינה עוד יותר מתוקה.

אבל המרופטת צחקה. "לא אני" אמרה "אם תיקח נערת אווזים לאישה, יביך הדבר אותך וגם אותי. לך ובקש מאחת הגברות שתראה הערב בנשף, ואל תבוז למרופטת מסכנה."

אך ככל שהיא סירבה כך החליל ניגן רך יותר, וכך הצעיר המשיך להתאהב בה. בסוף הוא ביקש שתבוא בחצות לנשף המלך, כך, כמו שהיא עכשיו, עם רועה האווזים ולהקת האווזים שלו,

בבגד הקרוע שלה ויחפה. והוא הבטיח שירקוד אתה לפני המלך ולפני כל האדונים החשובים והגברות הגדולות, ויציג אותה לפניהם. תחילה המרופטת לא רצתה לשמוע, אך רועה האווזים אמר "קחי את מזלך בידך כשהוא בא." בלילה אולם הטירה היה מלא אור ומוסיקה, וכל האדונים והגברות רקדו לפני המלך. ובדיוק כשהשעון צלצל חצות המרופטת, עם רועה האווזים ועם הלהקה של אווזים מגעגעות, נכנסה ישר לאולם. משני הצדדים הגברות התלחשו והאדונים צחקו והמלך שישב בירכתי האולם הביט בפליאה. אך כשהם הגיעו לפני המלך, המאהב של המרופטת קם ממקומו ליד המלך ובא לקראתה. הוא נישק את ידה שלוש פעמים לפני כולם ואז פנה למלך.

"אבא" אמר כי היה זה הנסיך בעצמו "הנה בחרתי, וזו תהיה אישתי, הנערה היפה ביותר בכל הארץ וגם המתוקה ביותר." ועוד לפני שגמר לדבר רועה האווזים שם את

חלילו לפיו וניגן כמה צלילים שנשמעו כמו ציפור
ששרה רחוק בחורשה. וכשהוא ניגן, סחבות של
המרופטת הפכו לשמלה מפוארת, מקושטת
באבני חן נוצצות, כתר זהב הופיע על ראשה
והאוזנים הפכו לקבוצת נערים הנושאים את שובל
שמלתה.

וכשהמלך קם כדי לברך אותה כבתו, נשמעה
תרועת חצוצרות לכבוד הנסיכה החדשה,
והאנשים בעיר אמרו זה לזה "כן! הנסיך בחר לו
לאישה את הנערה היפה ביותר שבארץ."
את רועה האוזנים הזקן לא ראו יותר ואיש לא
ידע אודותיו. והאדון האציל חזר לארמונו ליד
הים, כי לא יכול היה להישאר בחצר המלך, אחרי
שנשבע כי לא יביט בפניה של נכדתו.

ושם הוא יושב עד היום ליד החלון. פעם תוכלו
לראות אותו, בוכה יותר מקודם ושערותיו הלבנות
קושרים אותו אל האבנים ונהר הדמעות ממשיך
לזרום לים.